

Risale-i Nur'un birçok yerlerinde iman etmeyenlerin ne kadar zulümatlı ve boğucu hayatları olduklarından bahsediliyor. Ama onlar sanki hayatlarından memnun gibi görünüyorlar. Açıklar mısınız?

Küfrün mahiyeti, insanın kendisini yaratıcısız, sahipsiz, hamisiz bilmesi ve ölümün hiçlik olduğunu, ölüm ötesi bir hayatın bulunmadığını zannetmesidir. Bunların ise ruh için büyük birer ıstırap kaynağı olduğunda şüphe yoktur. Ancak bazı sebeplerle dünya hayatı onlar için bütün bütün çekilmez olmaktan çıkabiliyor.

- 1)** ALLAH ve ahiret vardır, ihtimaliyle İslamiyet'ten gelen eseri rahmet olarak bir derece nefes alıyorlar.
- 2)** Yüzde sekseni lakayitlik ve umursamazlık olan adem-i kabul dairesinde bulduklarından, düşünmeden yaşıyorlar ve küfr-ü mutlaktakiler gibi hayatları harap olmuyor.
- 3)** Sefahatten gelen menhus lezzetle hislerine mağlup olup akıllarını uyutuyorlar.
- 4)** His ve hevesin hakimiyeti aklın mizanlarını dinlemiyor. His ve heveslerine mağlup olarak yaşıyorlar.
- 5)** Akli tatil ettiklerinden düşünce ufukları kısırlaşıyor. Geçmişi ve geleceği düşünmeden anlık yaşıyorlar.
- 6)** Gençlik, şöhret, imkan ve saltanat bir müddet onların zevk ve menfaatlerine kuvvet veriyor.
- 7)** İmandan gelen zevk ve lezzeti idrak edemediklerinden mukayese imkanı bulamıyorlar. Mevcut hayatı ideal zannediyorlar.
- 8)** Dünyanın ve hayatın zor ve ağır şartları başka şeyleri düşünmeye fırsat ve imkan bırakmıyor.
- 9)** Mazinin, çevrenin, ailenin, geleneklerin tahakküm ve baskısı altında kalıyorlar.
- 10)** Müslümanlardaki yanlış hal ve tavırlar onları ürkütüyor ve korkutuyor.
- 11)** İnanmanın icabı olan salih amel ve muamelat nefislerine zor ve ağır geliyor. Bunları düşünmeden yaşamayı tercih ediyorlar.
- 12)** Nefsin aldattığı hazır bir dirhem lezzet kalbin temin edeceği istikbaldeki

batmanlarla lezzete tercih ediliyor.

13) Menfaat üzerine kurulan ve dönen hayat çarklarını fazilet üzerine kurulmuş hakikate çevirmek zor ve müşkül oluyor.

Buna mümasil sebeplerden dolayı ehli küfür için geçicide olsa dünya lezzetleri bütün bütün harap olmayabiliyor.

İnsan böylece kısa bir süre hayattan lezzet aldığına sansa bile bir müddet sonra ihtiyarlık mevsimiyle hastalıklar, musibetler onun üstüne çöker. Dostlarının çoğu bu alemde göçüp giderler. Kendisini bir derece oyalayan dünya işlerinden de elini çekmiş olur.

Dünya düzenini menfaat ve zevk üzerine kurduğu için bu halde kimse onunla ilgilenmez, dertlerini tek başına çekmeye başlar. Artık her geçen gün kabir çukuruna bir adım daha atmanın ıstırapı ruhunu sarar. İşte o zaman küfrün ağırlığını bütünüyle hisseder ama artık dönüşü olmayan bir yola girmiş olur.